

зборах чи повідомлятися публічно у вигляді різноманітних рейтингів. Важливо, щоб такої рекомендації дотримувались у масовій шкільній практиці» [5, с. 41].

Отже, формувальне оцінювання сприяє забезпеченню якісною освітою, оскільки підвищує рівень самостійності, відповідальності, самоорганізації, дозволяє учням ефективно опановувати матеріал, завдяки розумінню критеріїв оцінювання та кінцевого результату.

Список використаних джерел:

1. Дементієвська Н. Формуюче оцінювання в курсі допрофільної підготовки за програмою Intel «Шлях до успіху» / Н. Дементієвська // Інформатика та інформаційні технології в навчальних закладах. – 2012. – № 2. – С. 60–69.
2. Звіт за результатами інституційних аудитів закладів загальної середньої освіти за 2020–2021 рік. URL: <https://sqe.gov.ua/diyalnist/plani-ta-zviti/?pg-plans=2> (дата звернення: 05.02.2023).
3. Локшина О. Інновації в оцінюванні навчальних досягнень учнів у шкільній освіті країн Європейського союзу / Олена Локшина // Порівняльно-педагогічні студії. – 2009. – № 2. – С. 107–113.
4. Морзе Н. В., Барна О. В., Вембер В. П. Формувальне оцінювання: від теорії до практики // Інформатика та інформаційні технології в навчальних закладах. – 2013. – № 6. – С. 45–57.
5. Онопрієнко О. В. Формувальне оцінювання навчальних досягнень учнів : сутність і методика здійснення // Український педагогічний журнал. – 2016. № 4. – С. 36–42.
6. Формувальне оцінювання в освітньому процесі початкової школи : навчально-методичний посібник. Видання 2-е, перероблене та доповнене / автори-укладачі : Н. Б. Ларіонова, Н. М. Стрельцова. – Харків : Друкарня Мадрид, 2020. – 83 с.
7. Що таке формувальне оцінювання, чому воно потрібне учням і які основні виклики. Нова українська школа: веб сайт. URL: <https://nus.org.ua/view/shho-take-formuvalne-otsinyuvannya-chomu-vono-potribne-uchnyam-i-yaki-osnovni-vyklyky/> (дата звернення 05.02.2023).

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЯК ОБ'ЄКТ УПРАВЛІННЯ

*Бойко О. В.
Полтава, Україна*

Тривалий час об'єктом управління був стабільний виробничий процес, стабільна виробничо-технічна база, відносно стійка номенклатура продукції з високим ступенем стандартизації. Інноваційний процес мав короткостроковий локальний характер і реалізувався силами спеціалістів та керівників із залученням ресурсів і методів, сформованих для стабільних процесів. Однак нові економічні умови, що склалися сьогодні, вимагають інтенсивної інноваційної діяльності, підвищення уваги до ефективності організації досліджень і розробок, організації нововведень на всіх стадіях життєвого циклу продукції, зниження інноваційних ризиків, скорочення термінів упровадження інновацій.

Управління інноваційним процесом - невід'ємна складова діяльності сучасного підприємства, що охоплює планування, організування та стимулювання інноваційної діяльності, реалізацію інноваційних проєктів, розрахованих на отримання конкурентних переваг і зміцнення ринкових позицій підприємства.

Здатність підприємства запроваджувати вдалі інновації підвищує його шанси у конкурентній боротьбі і створює суттєві різнопланові переваги. Інноваційні завдання передбачають зниження витрат виробництва, поліпшення якості продукції або послуг, виведення на ринок нового товару, формування нової стратегії збуту, яка сприяє підвищенню інтересу споживачів до нового товару. Залучення чи створення інновацій повинно відбуватися цілеспрямовано, з метою формування конкурентних переваг на тому сегменті ринку, на який зорієнтоване підприємство. Важливо не лише своєчасно визначити перспективність певної ідеї та оцінити її комерційну вигідність, а й створити умови для оперативного упровадження новинки на підприємстві.

Основними завданнями, що вирішують у межах управління продуктовими інноваціями, є:

1. Дослідження ринку для нових продуктів (потреби, переваги споживачів, вибір сегментів ринку, стратегії просування товару до споживача) прогнозування характеру і стадій життєвого циклу нового продукту.
2. Визначення способів продажу нового продукту.
3. Дослідження кон'юнктури ринку ресурсів.
4. Знаходження субпідрядників на освоєння і постачання комплектуючих, обладнання.
5. Опрацювання можливих варіантів кооперації з конкурентами щодо розроблення і освоєння технічно складного чи ризикованого продукту.
6. Здійснення комплексного аналізу витрат, ціни, обсягів виробництва і продажу нового продукту.
7. Оцінювання ефективності інноваційного проєкту.
8. Аналіз ризиків, визначення методів їх мінімізації та страхування;
9. Вибір організаційної форми створення, освоєння і розміщення на новому ринку.
10. Дослідження доцільності та планування адекватних форм передавання технології в процесі створення, освоєння, розміщення на ринку і підтримки необхідного обсягу продажу нового продукту.

З огляду на масштабність і різноплановість завдань, управління інноваційною діяльністю має охоплювати стратегічні й оперативні аспекти.

Стратегічне управління інноваційною діяльністю націлене на прогнозування глобальних змін в економічній ситуації та пошук і реалізацію масштабних інноваційних проєктів, які сприятимуть успіхові підприємства і забезпечуватимуть його ефективне функціонування і розвиток у тривалій перспективі.

Стратегічна інноватика передбачає визначення основних напрямів науково-технічної і виробничої діяльності підприємства у сферах розроблення і впровадження нової продукції; вдосконалення і модифікацію продукції, яку

виготовляє підприємство; зняття з виробництва застарілої продукції; залучення у виробничу діяльність нових ресурсів і нових технологій, освоєння нових методів організації виробництва та праці тощо.

Оперативне управління інноваційною діяльністю полягає у складанні календарних планів-графіків виконання робіт і контролюванні їх виконання; вивченні економічних, організаційно-управлінських, соціально-психологічних факторів, що впливають на здатність фірми здійснювати інноваційну діяльність; розробленні ефективних форм організації інноваційної діяльності.

Отже, управління інноваційною діяльністю є невід'ємною частиною виробничо-господарської діяльності підприємства, яка несе в собі імпульс розвитку, ґрунтуючись на нових підходах до вирішення звичних виробничих завдань.

Список використаних джерел:

1. Гайдамака О. Інноваційний менеджмент: Навч. посіб. / Луганський національний педагогічний ун-т ім. Тараса Шевченка. – Луганськ : Альма-матер, 2005. – 184 с.
3. Ілляшенко С. Управління інноваційним розвитком: проблеми, концепції, методи : навч. посіб. / Сергій Ілляшенко. – Суми: Університетська книга, 2003. – 278 с.
4. Економіка і організація інноваційної діяльності: Підручник / Олег Волков, Микола Денисенко, Алла Гречан та ін. ; Під ред. Олега Волкова, Миколи Денисенко ; М-во освіти і науки України, Київський нац. ун-т технологій та дизайну. – К.: ВД «Професіонал», 2004. – 959 с.
5. Йохна М. Економіка і організація інноваційної діяльності: Навчальний посібник / Микола Йохна, Валентина Стадник. – К.: Видавничий центр «Академія», 2005. – 399 с.

КЛЮЧОВІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ПРОЦЕСУ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

*Большая О. В.
Полтава, Україна*

Інновації є ключовим фактором розвитку будь-якої галузі національного господарства України. Управління інноваційною діяльністю передбачає створення сприятливих умов для створення нових продуктів, послуг і процесів, що можуть допомогти організації та підприємству збільшити прибуток, залучити нових клієнтів та поліпшити конкурентні позиції.

Як складова загальної теорії менеджменту менеджмент інновацій виник у період активного розвитку ринкових відносин та науково-технічного прогресу ХХІ століття. Характерними його рисами виступає принципова інноваційність, що орієнтована на кардинальні перебудови усіх сфер суспільного життя та підвищити якість освітніх систем держави [1].

Однією із основних складових управління інноваційною діяльністю є постійне спостереження за ринковими тенденціями та перспективами їхнього використання для розвитку організацій та підприємств. Для цього необхідно